

A nap forró sugaraival ostromolja a földet. Az aszfalt felett remeg a levegő, tiltakozásul a heves támadás ellen.

A házak leeresztett redőnyeikkel és becsukott ajtajaikkal, az éjszaka magukba zárt, hűvös levegőt próbálják menteni távollévő gazdájuk visszatérésére.

Minden csendes. Ember és állat árnyékba, hűsre menekült.

A kihalt utcán csak két kerékpáros tapossa a pedált. Vállukat nehéz táská húzza, mintha nem volna elég megpróbáltatás az emelkedő út és a tűző nap bágyasztó ereje. Postások.

Attila, a fiatalabb, akin látszik, hogy most kezd ismerkedni a postai munkával és a kézbesítés fortélyáival, megszólal:

- Pista bácsi. Ma jól befűtöttek.

- Még mindig jobb ez, mint a negatívja.

Többet egyik sem szól, hisz ilyenkor még a beszéd is nehéz.

Az egyik ház kapuja tárva, szinte hívja, vonzza a két embert. E csábítás nem hatástalan. Attila a küldeményekre majd a házsámbra pillant és lelép a kerékpárról, amit a kerítésnek támaszt és megindul a ház ajtaja felé. Pista bácsi kicsit késve ballag utána.

A sűrű bokrok húsében egy kicsi tarka kutya, nyelvét a földig lógatva, liheg. A lépések hallatán az egyik szemét résnyire nyitja, így megzavarja a szemtelenkedő legyet és egybe megállapítja a zaj okát. Meglátja a két közeledőt. Felkel, nyújtózik és ásít egyet, majd megrázza magát és csendesen Attila mögé surran, akit vakkantással barátságosan üdvözöl. A váratlan hang megijeszti Attilát. Megtorpan, majd hirtelen nagyot ugrik. Mire talajt ér a lába, már szembe is fordult a kutyával.

- Kuss! – kiált, amit a szőrpamacs köszönésnek vél, és csaholással válaszol.

Attila a kézbesítőtáskát a válláról lerántja, és mint egy pajzsot maga és vélt támadója közé tarja.

- Játék lesz a javából – gondolja az eb, oldalazva balra kerül és ugatni kezd.

Attilának eszébe jut a munkavédelmi oktatáson elhangzott intelem: „kutya elől futni nem szabad”. Milyen taktikát válasszak? - vetődik fel benne a gondolat. Úgy érzi, hogy megtalálta a megoldást. Jobbra aprózza lépteit, mire a kutya balra ugrik.

Gyakori irányváltással kerülgetik egymást. Ez addig tart, míg a kutya rájön arra, hogy fél tőle a postás. Ekkor bátorságot kapva feléje lendül. Ám a lendület kiszámított, tiszteletbe tartja a láb és a táská hatósugarát.

Attila hátra, a kutya előre ugrik, és ez a házhoz közeledve egyre ismétlődik.

Pista bácsi nézi a két küzdőt, mint olyan műsort, melyhez ingyen jutott, és amiben nem ő a szereplő. Ilyen fürge mozgást a szaktársától soha sem látott.

Amikor megunja, odakiált. – Attila! Nem bika az, hogy táncolva lengesd előtte a táskád! – Szavai hatástalanok.

Amikor már a két partner oly mozgást végez, amelyet a diszkó-világbajnokságon sem mutattak még be, a hangzavar kibírhatatlan, megjelenik a gazda.

Köszöntik Pista bácsival egymást, majd megkérdezi, hogy pénzt hoztak-e vagy visznek. Pista bácsi közli, hogy pénz áll a házhoz.

A jó hír hallatára a gazda füttyent egyet, mire a harcnak vége szakad s a kis szőrpamacs visszabújik az árnyékba és elégedetten liheg.

Attila kifizeti a pénzt, elköszön, majd a kutyát és a kaput lesve, oldalazva elvonul.

Pista bácsi komótosan utána megy, s amikor utoléri, mosolyogva mondja: - Édes fiam, kézbesítő még nem, de torreádor már lehetsz..

